

han ogsaa overtaget Ansvaret for at kunne hjælpe sig med den, og saa maa han finde sig i, hvad der følger paa, naar han fra-viger Loven. Det kan der synes intet at være at sige til. Denne Betragtning taber dog allerede en Del af sin Betydning, naar vi erindre, at det ikke er den samme Minister, der nu fungerer som den Gang, Loven blev vedtagen, og selv om man imidlertid fastholder, at der bør være saadan Kontinuitet til Stede, at en efterfølgende Minister skal svare for, hvad den foregaaende har taget sig paa, tror jeg alligevel, der maa være nogen Betænkelighed ved at optræde i saa højtidelige Former, som Tilfældet er i denne i og for sig ikke meget betydelige Sag. Det er ganske vist, at meget ofte kan Administrationen sige: vi foreslaa det ny, men ville I ikke have det; saa maa vi beholde det gamle; der sker nogen Skade derved, men vi faa hjælpe os dermed, i alt Fald foreløbig. Ganske særlig gælde saadanne Betragtninger ofte for Bevillinger paa Forsvarsvæsenets Omraade. Der er ikke Tvivl om, at det for Eksempel meget hyppig kan passe ved Bevillinger til Vaaben. Det er meget kedeligt, naar man ikke kan faa dem, men saa maa man hjælpe sig med de gamle Vaaben, og kommer der ikke Krig — og dette er jo dog undtagelsesvis — saa er Ulykken ikke saa overdreven stor. Jeg tror at erindre et lille, men ganske karakteristisk Tilfælde, som er passeret her i Folketinget, hvor man i 10 Aar i Træk havde nægtet en Bevilling til Forladekanoner, og da Ministeriet det 11te Aar kom og forlangte Bagladekanoner, bemærkede det, at her kunde Krigsministeren se, at det var godt, at Forladekanonerne vare blevne nægtede, thi hvis man havde bevilget dem, havde de nu været ubrugelige. Det er til en vis Grad rigtigt; naar man blot kan være sikker paa ikke at faa Krig, vil man da kunne spare mange Udgifter til Vaaben, som i Fredstid til Dels ville være unyttige. Saadanne Betragtninger passe derimod aldeles ikke paa Udgifter som dem, der her er Tale om, nemlig til Forplejningskorpset. Hæren skal sandelig administreres ogsaa i Fredstid. Der skal holdes ordentligt Regnskab, og dertil behøves et Personale, og det maa man have, hvis ikke alt skal gaa i Skudderudder. Men det var netop det, der efterhaanden ikke kunde faas. Den gamle Forplejning var bleven forældet. Hærløven var jo gentagne Gange bleven ændret, Rammerne vare blevne betydelig udvidede og lige saa Afdelingernes Antal, saa der blev ligefrem Tale om Nødstilstand. Løn-ningsforholdene vare tilmed meget slette,

og det hele stod saaledes, at den militære Administration kunde risikere en Slags Arbejdsnedlæggelse, at Underofficerer og Intendanten i meget stort Antal toge deres Afsked, og saa stod man der. Der maatte gøres noget; og derfor blev da ogsaa Lovforslaget angaaende Forplejningskorpset, hver Gang det kom frem paa ny, forelagt med større og større Reduktioner, fordi man saa at sige for enhver Pris vilde og maatte have en Lov. Saaledes stod det til den Gang, da Krigsministeren efter lange Underhandlinger gik ind paa at tage den Lov, som vi i dette Øjeblik atter desværre ere komne til at beskæftige os med. Naar Forholdene ere af den Art, at der er ligefrem en Nødstilstand til Stede, forekommer det mig, at den Omstændighed, at Ministeren har erkendt, at han kan administrere med den vedtagne Lov, har noget mindre Betydning. Det er klart nok, at naar man fremkommer med Forsikringer saa at sige med Kniven paa Struben, kan der ikke tillægges disse Forsikringer saa stor Betydning, som naar man afgiver dem under normale, rolige Forhold. Det var en absolut Nødvendighed at tage Loven. Jeg stemte ogsaa for den, men med den Motivering, at der maatte skaffes Luft, søges en øjeblikkelig Udvej; selv om den i meget kort Tid vilde vise sig at være uden videre Betydning, saa vilde man dog sandsynligvis i Løbet af et Par Aar kunne hjælpe sig igennem med den, idet de ret talrige Forfremmelser, den medførte, vilde tilfredstille Embedsmændene. Jeg tænkte mig, det vilde kunne gaa nogen Tid, ganske vist ikke ret længe, og det har stadfæstet sig i en sørgelig Grad. Det viser sig nu, at der, uagtet der er brugt den efter min Overbevisning ikke regelmæssige Fremgangsmaade i ikke saa ganske faa — jeg tror 7 — Tilfælde, staar man dog nu efter to Aars Forløb med ikke mindre end 6 Vakancer for de tjenstgørende Korporalers, og 5 for Sergenternes Vedkommende, saaledes vil det ikke fremtidig kunne gaa, man vil blive nødt til at gøre en Forandring. Naar Loven saaledes har vist sig umulig, forekommer det mig mere naturligt, at Krigsministeren har kunnet beslutte sig til en Nødhjælp som den, der foreligger. Vi høre jo nu, at selv ikke den ærede Ordfører betvivler, at den højttærede Krigsminister har handlet i god Tro og været overbevist om, at han handlede overensstemmende med Loven. Til denne den højttærede Ministers Opfattelse kan jeg ganske vist ikke slutte mig, men det er dog et Moment, som har en ikke ganske ringe Betydning, at det indrømmes fra alle Sider,